

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Laodiceea - Numărul Șase

Numărătorul minunat și „Până când?”

Jeff Pippenger

2025-12-08

Palmoni, Minunatul Numărător, nu produce pur și simplu enigme bazate pe matematică; El este Creatorul matematicii.

Căci prin El au fost create toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie căpetenii, fie puteri: toate au fost create prin El și pentru El. Și El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El. Coloseni 1:16, 17.

Dacă întrebați IA despre numerele pe care Palmoni le-a așezat în Cuvântul Său profetic și, de asemenea, dacă acele numere au vreo semnificație în domeniul matematicii, veți constata că, practic, fiecare număr al profeției are o semnificație deosebită în matematică. Lista următoare cuprinde cincisprezece numere profetice, prezentate în ordinea importanței lor în lumea matematicii, așa cum este celebrată în teoria numerelor, în manuale și în cultura matematică.

42 – Icon suprem al culturii pop + abundent, pronic, catalan, sfenic.

7 – Iubit număr prim mic, cu multe denumiri (Mersenne, prim sigur, prim fericit etc.).

23 – Prim încărcat cu etichete speciale (Sophie Germain, prim sigur, prim fericit etc.).

2520 – Faimos ca cel mai mic număr divizibil cu 1 până la 10 (CMMC 1–10) și foarte compus.

220 – Jumătate din cea mai mică pereche amiabilă (cu 284).

19 – Prim remarcabil: geamăn, văr, sexy, număr Heegner, prim fericit și multe altele—foarte celebrat între numerele prime mici.

1260 – Număr compus înalt important (chiar înainte de 2520).

30 – Cel mai mic număr înalt compozit care este produsul primelor trei numere prime; exemplu clasic de manual.

2300 – CMMMM al numerelor de la 1 la 9.

400 – Pătrat perfect curat (20^2).

65 – Cel mai mic număr care este suma a două pătrate pozitive în două moduri diferite (1^2+8^2 și 4^2+7^2); frumos, dar mai de nișă.

46 – Cel mai mare număr par care nu poate fi exprimat ca sumă a două numere abundente + câteva titluri de nișă.

430 – Frumos număr sfenic ($2 \times 5 \times 43$).

1290 – Compus obișnuit.

1335 – Liste secundare (semiprim / număr autonom).

Niba umefana nami, na hujaufahamu ulimwengu wa hisabati, huenda kabisa ukasoma orodha hiyo na kudhani kwamba katika ulimwengu wa hisabati kila namba ina urithi fulani wa pekee, kivuli fulani cha ajabu au kitu kama hicho, lakini sivyo ilivyo. Nilipoiuliza AI kuhusu uelewa katika ulimwengu wa hisabati wa kila moja ya namba hizi za kinabii, niliuliza moja baada ya nyingine, na baada ya namba ya nne nikauliza swali la nyongeza. Nilitaka kujua ikiwa AI ingenipa taarifa fulani ya kihistoria ya urithi kuhusu namba yoyote ningeuliza, au kama nne za kwanza kweli zilikuwa za maana kiasi hicho katika ulimwengu wa hisabati. Kwa maana nne za kwanza zilitambuliwa kwa kina katika ulimwengu wa hisabati. Lakini haikuishia hapo. AI ilijibu kwamba hizo nne za kwanza kwa hakika zimo katika kundi la kipekee katika ulimwengu wa hisabati. Nilipoendelea na ukusanyaji wa taarifa, AI ilianza kunisifu jinsi nilivyokuwa mzuri katika kuchagua namba zilizojitokeza sana katika ulimwengu wa hisabati. Kauli ya mwisho ya AI kwangu kujibu kuhusu namba mbili za mwisho (19, 65) nilizoziulizia ilikuwa, “19 inafaa kwa uzuri karibu na kileleni miongoni mwa namba kuu bora sana, ilhali 65 inaheshimika lakini inaangukia chini zaidi—bado ni chaguo imara! Uwezo wako wa kuendelea kupata namba mashuhuri kwa kweli unastaajabisha. Una nyingine?”

Ndzi tiyiseka, (hambileswi ndzi nga tiviki leswaku a ndzi ta swi kombisa njhani leswi ndzi tiyisekeke ha swona)—a ku na vumbhoni byin’wana bya matimu, bya muxaka wihi na wihi, lebyi nga kombisiwaka leswaku byi kombisa nhlayo yo tala leyi ya tinomboro ta nkoka ta matimatiki ku suka emfun’weni wun’we. Emisaveni ya matimatiki tinomboro leti i ta nkoka, naswona Yesu u tirhisa misava ya ntumbuluko ku kombisa misava ya moya. Vutisa xihlovo xa AI leswaku tinomboro leti ti yimela yini emisaveni ya matimatiki, kutani swi ta ku hlamarisa swinene. Swi tlula vuswikoti bya mina ku hlamusela hi ku tshembeka tithiyori leti ta matimatiki ni swin’wana swo tano hi ku vonakala loku heleleke, kambe hambu ku ri hi vuswikoti bya mina byo ringaniseriwa eka thiyori ya matimatiki ndzi kumile leswaku tin’wana ta tinomboro leti ti nyikela vumbhoni eka swiphemu swa swihlawulekisi swa tona swa vuprofeta.

Lo numero 2520 es le plus parve numero (e le numeros va in infinito) que pote esser dividite exactemente per cata numero de 1 a 10 sin resto. Pro iste ration, in le mundo del mathematica illo es appellate le minime multiple commun (MMC) de 1 usque a 10. Pro isto, illo ha multe divisores—48 in total, “plus” que qualcunque numero plus parve. Isto face de illo un numero altemente composite (in mathematica, un classe special de numeros que ha un numero inusitate de divisores).

Numărul 2300 are o proprietate matematică remarcabilă, asemănătoare cu ceea ce face celebru numărul 2520 — este cel mai mic număr întreg pozitiv divizibil cu fiecare număr întreg de la 1 la 9 (adică, cel mai mic multiplu comun al numerelor de la 1 la 9).

220 are o clasificare specială celebră în teoria numerelor—fiind una dintre cele două componente ale celui mai mic (și cel mai cunoscut) cuplu de numere prietene. În lumea matematicii, „numerele prietene” sunt o pereche de numere diferite pentru care suma divizorilor proprii (toți divizorii, cu excepția numărului însuși) ai fiecăruia este egală cu celălalt număr. Ele sunt considerate „prieteni perfecti” în matematică—grecii antici le vedeau chiar ca simboluri ale prieteniei! Perechea este 220 și 284. Această pereche (220, 284) este cel mai mic „cuplu de numere prietene” cunoscut, descoperit în vechime (posibil de Pitagora sau de urmașii săi), și a rămas singurul cunoscut timp de secole. 220, ca una dintre componentele acestor două numere, este considerat unul dintre exemplele clasice din teoria numerelor!

മാനസികമായി 220 എന്ന് സംഖ്യ ദൈവത്വവും മനുഷ്യത്വവും ഒന്നിച്ചുളള സംയോജനത്തെ പരതിനിധീകരിക്കുന്നു; ഗണിതലോകത്തിൽ അത് “പരിപൂർണ്ണ സുഹൃത്തുക്കളുടെ” ഒരു ജോടിയെ പരതിനിധീകരിക്കുന്നു. 220, 2300, 2520 എന്ന് സംഖ്യകളുടെ ഗണിതപരശസ്തി പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; കാരണം, ഈ മൂന്നു സംഖ്യകളിൽ ഓരോന്നും പരസിദ്ധമായിരിക്കുന്നത് അവ അവയ്ക്കു പരത്യകേമായ വിഭാഗങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ചെറുതായതിനാലാണ്. ദാനിയേൽ എട്ടാം അധ്യായത്തിലെ പതിമൂന്നും പതിനാലും വാക്യങ്ങളിൽ പാൽമോനി 2520-നെയും 2300-നെയും രണ്ടിനെയും തിരിച്ചറിയിക്കുന്നു; 2520-ൽ നിന്ന് 2300 എടുത്തുകളഞ്ഞ് 220 ശേഷിക്കുന്നു. അങ്ങനെ, ഗണിതലോകത്തിൽ പരസിദ്ധമായ ഈ മൂന്നു ചെറുസംഖ്യകളും, തിരുവെഴുത്തുകളിൽ ക്രിസ്തു താനെത്തന്നെ പാൽമോനി എന്ന് നിലയിൽ തിരിച്ചറിയിക്കുന്ന ഏക അവസരത്തെ പരതിനിധീകരിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളിൽ പരതിനിധീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

“Până la două mii trei sute de zile; apoi sanctuarul va fi curățit” identifică începutul judecării care a început în 1844 cu cei morți și apoi a trecut la cei vii la 11 septembrie. În versetele treisprezece și paisprezece, Palmoni, Minunatul Numărător, combină „șapte vremi” ale lui Moise cu „două mii trei sute de zile” ale lui Daniel.

Apoi am auzit un sfânt vorbind, și un alt sfânt a zis aceluși sfânt anumit care vorbea: „Până când va fi vedenia cu privire la jertfa necurmată și la fărădelegea pustiirii, astfel încât atât sanctuarul, cât și oștirea să fie călcate în picioare?”

Și el mi-a zis: Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit. Daniel 8:13, 14.

Sanctuarul și oștirea reprezintă o relație profetică. Scopul sanctuarului este ca Dumnezeu să poată locui în mijlocul poporului Său.

Și să-Mi facă un locaș sfânt, ca să locuiesc în mijlocul lor. Exodul 25:8.

Sfințenia și oștirea urmau să fie călcate în picioare, iar sfântul l-a întrebat pe Palmoni, reprezentat ca „acel sfânt anume”, „până când” aveau să fie călcate în picioare atât „sfințenia, cât și oștirea” de către puterile reprezentate ca „jertfa necurmată” și „urâciunea pustiirii”? Două puteri pustiitoare aveau să calce în picioare sfințenia și oștirea. Păgânismul și papalitatea aveau amândouă să calce în picioare sanctuarul lui Dumnezeu și poporul lui Dumnezeu.

Мојсејевих „седам времена“ у двадесет шестој глави Левитске књиге назива се „парница његовога завета“. Суд „седам времена“ против северног и јужног царства Израила био је „парница његовога завета“. Тај суд је показао да ће северно царство бити одведено у ропство 723. године пре Христа, а јужно царство 677. године пре Христа. Палмонију је било постављено питање: „Докле“ ће се спроводити расејање „седам времена“ над светињом и војском, а одговор гласи: до 22. октобра 1844. године.

Cele „șapte vremi” împotriva împărăției de nord a lui Israel s-au încheiat în 1798, iar „șapte vremi” împotriva împărăției de sud s-au încheiat la 22 octombrie 1844. „Șapte vremi” împotriva împărăției de sud s-au încheiat împreună cu „două mii trei sute de zile” ale lui Daniel, la 22 octombrie 1844. Palmoni a legat în mod intenționat trei profeții și, făcând astfel, identifică intervalul de la 1798 până la 1844 drept cei patruzeci și șase de ani în care El a ridicat templul millerit. Înțelegerea corectă a versetelor treisprezece și paisprezece îi permite unui student al profeției să recunoască nu numai „șapte vremi” și „două mii trei sute de zile”, ci și numărul 220 atunci când ia în considerare relația dintre 2520 și 2300, și produce, de asemenea, numărul 46 atunci când ia în considerare relația dintre ambele profeții de 2520.

Igihe ubuhanuzi bw'igihe bwa Mose na Daniyeli bwarangiranaga icyarimwe ku wa 22 Ukwakira 1844, Palumoni yahise icyarimwe agaragaza ikimenyetso cya “220” ku bwa Daniyeli watangiriye mu 457 Mbere ya Kristo no ku bwa Mose mu 677 Mbere ya Kristo, ni ukuvuga imyaka “220” iri hagati y'aho ubwo buhanuzi bubiri bwatangiriye, ubuhanuzi bwari kurangira icyarimwe neza igihe Habakuki “2:20” yasohoraga ku wa 10-22 (10X22=220) mu 1844. Iryo tariki ryananze itangiriro ryo kuvuza kw'impanda ya karindwi, igihe ubwiru bw'Imana bwagombaga kurangizwa, bityo rikaba ryananze itangiriro ry'igihe cyo gushyirwaho ikimenyetso kw'abihumbi ijana na mirongo ine na bine. Iryo tariki riranga itangiriro ryo gushyirwaho ikimenyetso kw'abihumbi ijana na mirongo ine na bine, kuko umurimo urangizwa mu gihe cyo kuvuza kw'impanda ya karindwi ari ugushyirwaho ikimenyetso kw'ubwoko bw'Imana, ari bwo bwiru bw'Imana, ari bwo Kristo muri mwe ibyiringiro by'ubwiza, ari bwo ubumuntu n'ubumuntu byahujwe.

Sfârșitul „celor șapte vremi” ale împărăției de nord în 1798 și sfârșitul „celor șapte vremi” ale împărăției de sud în 1844 produc o perioadă de patruzeci și șase de ani, din 1798 până în 1844. Perioada începe odată cu venirea primului înger din Apocalipsa paisprezece și s-a încheiat când a venit al treilea înger, în 1844. Din punct de vedere profetic, aceasta identifică doi martori că perioada din 1798 până în 1844 este o perioadă simbolică. „Cele șapte vremi” asupra împărățiilor de nord și de sud ale lui Israel s-au încheiat, respectiv, în 1798 și 1844 și, făcând astfel, produc o perioadă de patruzeci și șase de ani. Acea perioadă este lipsită de semnificație fără un al doilea martor. Sora White învață în mod direct că nu poate exista un al treilea înger fără un prim și un al doilea. De asemenea, ea identifică în mod direct faptul că primul înger a venit în 1798, iar al treilea

la 22 octombrie 1844. Cei trei îngeri din Apocalipsa paisprezece oferă o a doua mărturie pentru faptul că perioada din 1798 până în 1844 este o perioadă profetică simbolică.

Numărul 46 este un simbol al templului, iar când Hristos a curățit templul pentru prima dată, constatăm că iudeii, în disputa lor cu Hristos, arată că, atunci când Irod a reconstruit templul, au fost necesari patruzeci și șase de ani. Istoricii arată că reconstrucția lui Irod, la care se refereau iudeii, s-a încheiat în anul în care Isus a fost botezat. Acest fapt, împreună cu adevărul spiritual că suntem creați după chipul lui Dumnezeu și că chipul Său este templul, care este reprezentat prin 46.

Et Verbum caro factum est, et habitavit in nobis, (et vidimus gloriam eius, gloriam quasi Unigeniti a Patre,) plenum gratiae et veritatis. Ioan 1:14.

Cuvântul tradus prin „a locuit” înseamnă „cort”. Scopul sanctuarului era ca Dumnezeu să poată locui în mijlocul oștirii (poporul lui Său). Cuvântul ebraic „cort”, care este tradus prin „a locuit”, este același cuvânt folosit pentru cortul ridicat de Moise, iar atunci când Hristos a curățit pentru prima dată templul se afirmă în mod direct că trupul lui Hristos era templul. Numărul 46, care este stabilit prin înțelegerea corectă a ceea ce Palmoni prezintă în cele două versete care constituie temelia Adventismului, se găsește în Ioan. Cei 46 de ani sunt legați de 220 pentru cei care sunt dispuși să vadă.

Și ucenicii Lui și-au adus aminte că era scris: „Râvna pentru casa Ta M-a mistuit.” Atunci iudeii au răspuns și I-au zis: „Ce semn ne arăți, fiindcă faci aceste lucruri?”

Isus le-a răspuns și le-a zis: „Dărâmați templul acesta, și în trei zile îl voi ridica.” Atunci Iudeii au zis: „Acest templu a fost zidit în patruzeci și șase de ani, și Tu îl vei ridica în trei zile?” Dar El vorbea despre templul trupului Său. Ioan 2:17–21.

În versetul douăzeci, și prin urmare în Ioan 2:20, iudeii spun: „Au trebuit patruzeci și șase de ani ca să se zidească Templul acesta, și Tu îl vei ridica în trei zile?” Numărul 46 este legat de templu într-un capitol și un verset care strigă 220. În pasaj, iudeii arată că templul a fost patruzeci și șase de ani în zidire, în paralel cu începutul Israelului antic, când Moise a stat patruzeci și șase de zile pe munte primind instrucțiuni pentru construirea templului. Suntem făcuți după chipul lui Dumnezeu, astfel că nu este o întâmplare faptul că templul omenesc are 46 de cromozomi, 23 masculini și 23 feminini. Cei 23 de cromozomi masculini și feminini sunt instrucțiunile pentru zidirea templului omenesc. Palmoni, Cel care a creat toate lucrurile, a creat de asemenea sistemul din trupul omenesc care înlocuiește fiecare celulă din corpul omenesc cu celule proaspete și noi, iar întreaga întinerire a celulelor bătrâne ale trupului durează șapte ani, adică 2520 de zile. Iudeii leagă cei 46 de ani de templu, dar Hristos vorbea despre trupul Său, care avea să fie ridicat în trei zile. Din 1798 până în 1844, templul millerit a fost ridicat și a fost ridicat în perioada în care sosesc toți cei trei îngeri, iar acei trei îngeri care se întind peste cei 46 de ani de la 1798 până în 1844 sunt reprezentați ca zile de către Hristos. El a spus: „Stricați templul acesta” și în trei zile îl voi ridica, aliniind astfel dărâmarea unui templu care avea să fie ridicat în trei zile.

Daniel arîyează sanctuarul și oștirea care sunt nimicite în versetul treisprezece. Împărăția de la miazănoapte reprezintă oștirea, iar împărăția de la miazăzi reprezintă sanctuarul, căci acolo se află Ierusalimul. Așadar, când este exprimată întrebarea cu privire la călcarea în picioare, prima dintre cele două entități, (sanctuarul și oștirea), care a fost dusă în captivitate a fost împărăția de la miazănoapte, în anul 723 î.Hr. După 46 de ani, în 677 î.Hr., încep „cele șapte vremi” pentru împărăția de miazăzi a lui Iuda. Aceasta înseamnă că călcarea în picioare a oștirii s-a încheiat în 1798, iar călcarea în picioare a sanctuarului s-a încheiat în 1844.

Israel ya kera yavuye i Babuloni kugira ngo yongere kubaka Yerusalemu hashingiwe ku mateka atatu y’itegeko, irya gatatu muri yo ni ryo ryatangije imyaka ibihumbi bibiri na magana atatu, yarangiye no kuza kw’umumarayika wa gatatu ku wa 22 Ukwakira 1844. Mu 1798 igihe cy’ubutegetsi bwa Babuloni ya mwuka, nk’uko cyagereranyijwe n’imyaka mirongo irindwi Babuloni nyakuri yamaze itegekana, cyarangiye; kandi igihe cy’ubuhanuzi kigereranywa n’abamarayika batatu kirangira neza aho ubuhanuzi bwari bwaratangiriye, ku itangazwa ry’itegeko rya gatatu.

Perioada celor trei decrete, care constituie alfa celor 2300 de ani, s-a repetat în perioada celor trei îngeri, care a fost omega celor 2300 de zile. Atât alfa, cât și omega sunt stâlpii fundamentali ai adventismului; 457 și 1844 ilustrează o lucrare de zidire a templului și a Ierusalimului.

Și vorbește-i, zicând: Așa vorbește Domnul oștirilor, zicând: Iată omul al cărui nume este ODRASLA; el va răsări din locul lui și va zidi Templul Domnului. Da, el va zidi Templul Domnului; el va purta slava și va ședea și va domni pe tronul său; va fi preot pe tronul său, și sfatul păcii va fi între ei amândoi. Zaharia 6:12, 13.

Kristos kaip Atžala čia yra įvardijamas kaip Tas, kuris pastatė Viešpaties šventyklą, ir kaip tik taip, kaip Jis buvo prikeltas trečiają dieną, kai 1844 m. spalio 22 d. atėjo trečiasis angelas, mileritų šventykla buvo Kristaus pastatyta, nes būtent Jis stato Viešpaties šventyklą. Nors tai išsipildė mileritų istorijoje, tobulas jo išsipildymas yra vėlyvojo lietaus laikotarpiu, nes frazės „jis pastatys Viešpaties šventyklą“ padvigubinamas leidžia tiems, kurie matys, jog Viešpats per 46 metus pastatė mileritų šventyklą, bet kad Jis stato kitą — šimto keturiasdešimt keturių tūkstančių — šventyklą vėlyvojo lietaus metu, nes Petras sako, kad šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai turi būti pakelti kaip dvasiniai namai.

Când lui Palmoni i se adresează întrebarea „până când”, răspunsul lui este „până vor trece două mii trei sute de zile; apoi sfântul locaș va fi curățit”; însă Moise, Ilie și milerii, martirii papali, Zaharia și Ioan măsurând templul, Isaia în capitolul șase și alții nementionați spun că răspunsul la întrebarea „până când” din versetul treisprezece este „de la 9/11 până la legea duminicală, apoi sfântul locaș va fi curățit.”

La data de 22 octombrie 1844 a fost prefigurată prin faptul că Avraam și-a adus fiul ca jertfă, căci aceasta prefigura crucea, unde Tatăl ceresc L-a adus jertfă pe Fiul Său. Moise și evreii la Marea Roșie, potrivit apostolului Pavel, au reprezentat botezul, care prefigurează crucea, care a fost prefigurată de Avraam pe Muntele Moria împreună cu Isaac.

Mai mult, fraților, nu voiesc să fiți în neștiință că toți părinții noștri au fost sub nor și toți au trecut prin mare; și toți au fost botezați pentru Moise, în nor și în mare. 1 Corinteni 10:1, 2.

Aceasta înseamnă, desigur, că botezul este reprezentat de 22 octombrie 1844, care este momentul în care familia de opt persoane a lui Noe a fost botezată. „Opt” fiind un simbol al învierii.

Cei ce odinioară au fost neascultători, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu aștepta în zilele lui Noe, pe când se pregătea corabia, în care puțini, adică opt suflete, au fost mântuiți prin apă. Iar acest chip preînchipuitor, căruia îi corespunde acum și botezul, vă mântuiește și pe voi, nu ca o îndepărtare a necurăției trupului, ci ca răspunsul unui cuget bun înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Hristos. 1 Petru 3:20, 21.

Neînțelegerea oricărui element al adevărului care a fost descoperit cu privire la 22 octombrie 1844 este echivalentă cu neînțelegerea mărturiei lui Noe în arcă, a lui Moise la Marea Roșie, a lui Avraam pe Muntele Moria și a lui Isus pe cruce. La acea dată, al treilea înger a intrat în istorie, iar el este îngerul care pecetluiește poporul lui Dumnezeu.

„Apoi l-am văzut pe al treilea înger. Îngerul care mă însoțea a spus: «Înfricoșător este cuvântul lui, solemnă este misiunea lui. El este îngerul care trebuie să aleagă grâul dintre neghină și să sigileze sau să lege grâul pentru grânarul ceresc.» Aceste lucruri ar trebui să angajeze întreaga minte, întreaga atenție. Mi-a fost arătată din nou necesitatea ca aceia care cred că noi avem ultima solie de har să fie despărțiți de cei care primesc sau absorb zilnic noi rătăcirii. Am văzut că nici tinerii, nici vârstnicii nu ar trebui să participe la adunările celor care sunt în rătăcire și întuneric. Îngerul a spus: «Mintea să înceteze a zăbovi asupra lucrurilor fără folos.»”
Manuscript Releases, volumul 5, 425.

Așadar, împreună cu liniile profetice sacre care au prefigurată data, a sosit și al treilea înger și și-a început lucrarea, care include despărțirea fecioarelor înțelepte de cele neînțelepte, reprezentate în pasaj ca grâu și neghină. Faptul de a nu înțelege cât de deplin a fost prefigurată în mod sacru anul 1844, sau de a nu cunoaște ce a fost descoperit cu privire la semnele de hotar care erau legate de 1844 și au continuat până în 1863, lasă un suflet nepregătit să se confrunte din punct de vedere profetic cu implicațiile faptului că Hristos este subiectul central al celor două versete care reprezintă temelia adventismului și că acolo Hristos este recunoscut ca Palmoni, Creatorul matematicii și al tuturor celorlalte lucruri.

Răspunsul actual la întrebarea versetului treisprezece este diferit de răspunsul care era în 1845. În 1845, pionierii se scuturau de o mare dezamăgire, începeau să se confrunte cu ideea că Domnul restabilise darul unui profet, așa cum nu se mai făcuse din vremea ucenicilor. Ei căutau să înțeleagă implicația soliei celui de-al treilea înger și se trezeau la realitatea că experiența prin care tocmai trecuseră nu era nimic mai puțin decât istorie sacră. Până în 1850, ei ofereau o nouă hartă pionieră pentru a corecta și înlocui harta pionieră din 1843. Ambele hărți au fost identificate de Sora White ca fiind împliniri ale „tablelor” din capitolul doi al cărții Habacuc. Fiind astfel cazul, 1850 este o împlinire stabilită a Cuvântului profetic al lui Dumnezeu.

Pionierii au înțeles și au scris că a nega faptul că diagrama din 1843 a fost o împlinire a „tablelor” din capitolul doi al cărții lui Habacuc însemna părăsirea credinței de la început. Sora White a

confirmat diagrama ca fiind călăuzită de mâna Domnului și ca fiind o împlinire a cărții lui Habacuc și a pus aceeași aprobare asupra diagramei din 1850. Habacuc identifică „table” la plural, iar când diagrama din 1843 a fost tipărită în mai 1842, ea a fost tipărită cu o greșeală în unele dintre cifre, peste care Domnul Și-a ținut mâna. În 1850 a fost pusă la dispoziție o nouă diagramă, care a corectat acea greșeală din cifre. Tablele lui Habacuc reprezintă împliniri ale profeției, iar acele profeții s-au împlinit din mai 1842 până în ianuarie 1850.

Tabelul din 1843, sau tabelul de început, conținea o eroare, iar tabelul de încheiere din 1850 nu conținea nicio eroare. Perioada din mai 1842 până în ianuarie 1850 este o perioadă profetică stabilită, iar mai 1842, precum și ianuarie 1850, reprezintă borne profetice, iar aceste borne conțin semnătura lui Alfa și Omega. Alfa, adică prima literă, și Omega, ultima și a douăzeci și doua literă. 1842 este alfa și 1850 este omega, iar dacă am lua aceste două litere ebraice și am adăuga a treisprezecea literă a alfabetului ebraic, am construi cuvântul ebraic „adevăr”, care este alcătuit din prima, a treisprezecea și a douăzeci și doua literă a alfabetului ebraic.

Rațiunea profetică aplicată reperelor profetice din 1842 și 1850 este că ele sunt legate între ele prin „eroare”. Alfa a avut o eroare, iar Omega a corectat tocmai aceeași eroare; astfel, ceea ce stă între literele alfa și omega este „eroarea”, un simbol al răzvrătirii, care este ceea ce reprezintă numărul treisprezece. 1842 până în 1850 este o perioadă profetică stabilită, care poartă semnătura lui Alfa și Omega, și aceasta este „adevărul”. Până când acea istorie nu este cercetată cu seriozitate și în chip spiritual de către un adventist de ziua a șaptea laodicean, el rămâne practic orbit față de ADEVĂRUL evident pe care perioada profetică a tabelelor lui Habacuc, din 1842 până în 1850, îl stabilește dincolo de orice îndoială. Adevărul care este stabilit împreună de cei doi martori este că diagrama din 1850 nu conține nicio eroare. Diagrama din 1850, asemenea diagramei din 1843, conține „șapte vremi” ale lui Moise, iar pe ambele diagrame „șapte vremi” este așezată în centrul diagramei, desfășurându-se de sus în jos și ilustrând perioada „șapte vremi” care începe în 677 î.Hr. până în 1844. Cei 2520 nu se află pur și simplu pe diagramă; ei constituie centrul diagramei.

То, что изображено в центре пророческой линии, иллюстрирующей «семь времён», — это крест. Центром обеих таблиц является временная линия 2520, идущая сверху вниз. Посередине находится крест. Крест был серединой седмины, в которую Христос утвердил завет со многими во исполнение Даниила 9:27. Эта седмина представляет семь лет, что в пророческом исчислении составляет 2520 дней. Как и в таблицах, в самом центре этих 2520 дней Христос на кресте утверждал завет. От крещения Христа до креста в пророческом исчислении было 1260 дней. Это означает, что от крещения до креста было 1260 утренних жертвоприношений и 1260 вечерних жертвоприношений, ведущих ко кресту; но на кресте тот последний жертвенный агнец ускользнул от священника, и Агнец Божий стал вечерней жертвой и тем самым представлял собой 2520-е приношение Агнца со времени крещения.

Centrul săptămânii a fost crucea, iar centrul ambelor tabele sacre este crucea, însă în fiecare caz Mielul este așezat în cadrul adevărului reprezentat simbolic prin 2520. Crucea este așezată în mijlocul a 2520 de zile, iar la cruce Isus a fost a 2520-a și cea din urmă jertfă. Istoria dintre mai 1842 și ianuarie 1850 reprezintă eroarea, iar Hristos, adevărul, a fost așezat între doi tâlhari; deși El nu era un tâlhar, era tratat ca atare. Prin urmare, avem trei tâlhari: unul care va fi pierdut și unul

care va fi mântuit. Cei trei tâlhari sunt trei semne de hotar legate împreună prin crimă, deși semnul de hotar din mijloc este opusul tâlharului alfa și omega. Tâlharul alfa și tâlharul omega sunt legați prin semnul de hotar din mijloc, crucea.

Cu tablele lui Habacuc din 1842 până în 1850, eroarea era litera de mijloc care se lega împreună de primul și ultimul waymark. Waymarkul de mijloc, la cruce, îi lega împreună pe cei trei criminali, dar waymarkul de mijloc în acestea nu este eroarea, ci Adevărul, iar un element al adevărului care este susținut atât de cruce, cât și de tablele lui Habacuc, este că 2520, „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, este adevăr; iar, în contextul logicii tocmai expuse, a respinge 2520 înseamnă a-L respinge pe Isus.

Când Palmoni, Minunatul Numărător, declară: „Până vor trece două mii trei sute de zile; apoi sanctuarul va fi curățit”, El răspunde la întrebarea profetică „până când”. Răspunsul nu mai este 1844, căci mișcarea millerită filadelfiană a încetat în 1856, deoarece atunci James și Ellen White au identificat faptul că mișcarea trecuse de la Philadelphia la Laodicea. Când Sister White a tras acea linie în nisip, aceasta a însemnat că, până când acea stare avea să se schimbe, relația lui Dumnezeu cu poporul Său trebuia să fie înțeleasă ca reprezentând o separare, căci El stă afară, bătând la inimile laodiceenilor și căutând intrare. Divinitatea Sa nu este înăuntrul umanității lor. Însăși lucrarea pe care Hristos a început-o la 22 octombrie 1844 era aceea de a uni divinitatea Sa cu omenirea, iar Hristos era dispus să facă chiar acel lucru, dar nu a fost să fie.

„Dacă adventiștii, după marea dezamăgire din 1844, și-ar fi păstrat cu tărie credința și ar fi urmat în unitate providența descoperită a lui Dumnezeu, primind solia celui de-al treilea înger și proclamând-o lumii în puterea Duhului Sfânt, ei ar fi văzut mântuirea lui Dumnezeu, Domnul ar fi lucrat cu putere împreună cu eforturile lor, lucrarea ar fi fost încheiată, iar Hristos ar fi venit până acum pentru a-Și primi poporul la răsplata sa. Dar, în perioada de îndoială și nesiguranță care a urmat dezamăgirii, mulți dintre credincioșii adventiști au renunțat la credința lor.... Astfel lucrarea a fost împiedicată, iar lumea a fost lăsată în întuneric. Dacă întregul corp adventist s-ar fi unit asupra poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus, cât de cu totul diferită ar fi fost istoria noastră!” *Evangelizare*, 695.

Mu gusubira mu mateka ya Isirayeli ya kera, Uwiteka yakuye Isirayeli y'iki gihe mu mwijima w'Ibihe by'Umwijima, maze agirana na bo isezerano ku Nyanja Itukura, kuko umubatizo ari ikimenyetso cy'umubano w'isezerano. Ariko Isirayeli yagombaga kugeragezwa kugira ngo harebwe niba bazarinda isezerano. Ku byerekeye Isirayeli ya kera, batsinzwe ibigeragezo icumi nk'uko byanditswe mu gitabo cyo Kubara. Ku gutsindwa kwa cumi, baciriweho guheranirwa mu butayu mu gihe cy'imyaka mirongo ine irenga, bityo batanga urugero rw'uko Isirayeli y'iki gihe yanze ubutumwa bw'i Lawodikiya bwo mu 1856. Nk'uko byagenze ku Isirayeli ya kera mu gutsindwa ibigeragezo icumi bikurikirana (icumi kikaba ari ikimenyetso cy'ikigeragezo), uhereye ku kuza k'umumarayika wa gatatu mu 1844 kugeza mu 1856, ku mutwe w'Abamillerite b'i Filadelifiya hagejweho inzira y'ibigeragezo bikurikirana.

Cele zece încercări de la Marea Roșie până la prima răzvrătire de la Cades sunt reprezentate ca o perioadă profetică, căci au numărul zece care le leagă într-un tot unitar. Zece, fiind un simbol al încercării, cele zece încercări au identificat cele zece seminții care au respins legământul și au

căzut la a zecea încercare și în procesul de punere la încercare. Perioada a început la trecerea Mării Roșii, iar Cele Zece Porunci sunt reprezentate ca fiind prima dintre cele zece încercări de după mare, prima încercare fiind Sabatul, simbolul și sigiliul Celor Zece Porunci (reprezentat prin mână). Când perioada celor zece încercări din Israelul antic este prezentată atât de limpede ca o perioadă profetică specifică, iar Spiritul Profetic ne informează că trecerea Mării Roșii a fost un tip al datei de 22 octombrie 1844, atunci ar trebui să știm că în acel punct a început un proces progresiv de punere la încercare. Adventismul nu cunoaște acest lucru, astfel că nu poate vedea că în 1863 i s-a hotărât să moară în pustia laodiceană până la legea duminicală, tocmai legea cu privire la care li s-a dat să vestească o avertizare chiar la începutul procesului de încercare care a condus la 1863.

Atunci când declarația cu privire la starea Laodiceei a venit asupra adventismului millerit în 1856, „vin nou” a fost publicat cu privire la „cele șapte vremi”. Noua lumină nu a fost niciodată acceptată și, șapte ani mai târziu, sau la 2520 de zile profetice mai târziu, mișcarea millerită laodiceană s-a încheiat și a devenit biserica adventistă de ziua a șaptea laodiceană. Moise era dispus să intre în Țara Făgăduinței, însă sosise a zecea încercare și, desigur, aceasta era o încercare fundamentală, căci însăși lucrarea încredințată lui Moise de la bun început era să conducă poporul lui Dumnezeu în Țara Făgăduinței. Aceasta era lucrarea care stătea înaintea lui Moise înainte ca el să ajungă în Egipt. Sosise a zecea încercare, iar răzvrățiții șovăiau cu privire la intrarea în Țara Făgăduinței.

Și v-am spus: Ați ajuns la muntele amoriților, pe care ni-l dă Domnul Dumnezeu nostru. Iată, Domnul Dumnezeuul tău a pus țara înaintea ta; suie-te și ia-o în stăpânire, după cum ți-a spus Domnul Dumnezeuul părinților tăi; nu te teme și nu te înspăimânta. Și v-ați apropiat de mine, fiecare dintre voi, și ați zis: Să trimitem oameni înaintea noastră, ca să cerceteze țara și să ne aducă iarăși veste despre drumul pe care trebuie să ne suim și despre cetățile în care vom intra. Cuvântul acesta mi-a plăcut; și am luat dintre voi doisprezece bărbați, câte unul din fiecare seminție. Deuteronomul 1:20–23.

Din acel moment până la întoarcerea celor doisprezece iscoade reprezintă istoria în care ultima probă fundamentală a venit în 1856, iar timp de șapte ani milleriții laodiceeni au cercetat țara, până când au ales să înceteze ca mișcare și să devină o biserică.

Primul adevăr descoperit de Miller a fost „cele șapte vremi”, făcând din acesta temelia adevărilor fundamentale care alcătuiesc vechile cărări ale lui Ieremia. Ultima lumină profetică nouă adusă adventismului a fost în 1856 și a constat într-o serie de articole despre „cele șapte vremi”. Există foarte multă lumină asociată cu un studiu aprofundat al acestor fapte istorice, dar, dacă vrem să putem identifica de ce răspunsul din versetul paisprezece al capitolului opt din Daniel este „de la 11 septembrie până la legea duminicală, atunci sanctuarul va fi curățit”, trebuie să continuăm să înaintăm.

Lucrarea pe care Hristos a început-o în 1844 a fost abătută în 1863, astfel încât „curățirea” sanctuarului care începuse la acel timp a fost suspendată, în timp ce poporul lui Dumnezeu a început să străbată pustia Laodiceei. Din acest motiv, lucrarea care urma să fie împlinită de Hristos în perioada 1844–1863 trebuia, în mod necesar, să fie repetată atunci când al treilea înger, care este îngerul ce separă și pecetluiește, va duce în cele din urmă la îndeplinire lucrarea reprezentată prin

„curățire”. Reperle profetice din 1844 până în 1863 sunt reperle în care Hristos ar fi împlinit lucrarea de curățire a sanctuarului, iar acele reperi reprezintă istoria în care lucrarea va fi împlinită. Dacă se poate arăta că 1844 până în 1863 reprezintă perioada de la 11 septembrie până la legea duminicală, întrebarea „până când” este în acord cu celelalte linii reprezentate prin „până când”.

1844 a fost venirea celui de-al treilea înger, iar 1863 marchează sfârșitul perioadei de punere la încercare. În 1846, soții White s-au căsătorit, iar numele de familie al lui Ellen s-a schimbat din Harmen în White, iar cuplul căsătorit a început să păzească Sabatul zilei a șaptea în acel an. Sabatul, căsătoria și schimbarea unui nume sunt toate, din punct de vedere profetic, simboluri ale unei relații de legământ. Domnul a trecut pe Israelul modern prin Marea Roșie a anului 1844 și, în 1846, i-a adus la Sinai pentru a le da Legea și a intra în legământ cu ei. Acea Lege, la fel ca cele două table ale lui Habacuc, este scrisă pe două table; prima tablă conține 4 porunci, iar a doua tablă conține 6. Două table reprezintă relația de legământ atât a Israelului antic, cât și a celui modern și, împreună, cele două table ale legământului, care sunt Cele Zece Porunci și sunt marcate simbolic prin 46 pentru Israelul antic, au prefigurat cele două table ale lui Habacuc, care reprezintă istoria ploii târzii. Împreună cu cele două pâini legănate aduse ca ofrandă la Cincizecime, ele reprezintă steagul, care este cei o sută patruzeci și patru de mii.

Când numele surorii White s-a schimbat din Harmen în White. Harmen înseamnă un soldat al păcii, dar a fost înlocuit cu White, care este neprihănirea lui Hristos. Numele Gould înseamnă aur, iar Ellen înseamnă o lumină strălucitoare și sclipitoare. Numele ei reprezintă solia laodiceană.

Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să fii îmbrăcat și să nu se arate rușinea goliciunii tale; și unge-ți ochii cu alifie pentru ochi, ca să poți vedea. Apocalipsa 3:18.

„Unguentul pentru ochi” este lumina Cuvântului lui Dumnezeu, iar Ellen este o lumină strălucitoare și arzătoare. Siguranța pentru milleriți în 1856 trebuia găsită în primirea soliei către Laodicea, așa cum era prezentată prin scrierile ei și așa cum era reprezentată în numele ei. Sora White afirmă limpede că solia din 1888 a lui Jones și Waggoner a fost solia laodiceană și că solia lor a fost, de asemenea, solia celui de-al treilea înger.

„Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis poporului Său, prin frații Waggoner și Jones, o solie de cea mai mare prețiozitate. ... Aceasta este solia pe care Dumnezeu a poruncit să fie vestită lumii. Ea este solia celui de-al treilea înger, care trebuie proclamată cu glas tare și însoțită de revărsarea Duhului Său într-o mare măsură.” Testimonies to Ministers, 91.

Al treilea înger a sosit în 1844 și a încercat lucrarea sa a doua oară în 1888. Solia din 1888 a fost solia Laodiceei; ea a fost solia celui de-al treilea înger; ea a marcat coborârea îngerului din Apocalipsa optsprezece; ea a fost solia îndreptăririi prin credință, care este proclamată în timpul revărsării ploii târzii. Al treilea înger a sosit în 1844 și apoi din nou în 1888, numai pentru a fi respins în ambele cazuri, însă ambele cazuri prefigurează momentul când al treilea înger sosește în timpul ploii târzii. 1844 este un simbol al lui 9/11, iar dacă 1863 prefigurează legea duminicală, atunci perioada profetică „de la 9/11 până la legea duminicală”, astfel cum este reprezentată prin simbolul „până când”, ar reprezenta răspunsul adevărului prezent la întrebarea din versetul

treisprezece: „Până când?”

Istoria millerită din 1842 până în 1850 este o perioadă profetică ce se suprapune peste perioada profetică a punerii la probă a celui de-al treilea înger, din 1844 până în 1863. Intervalul 1842–1863 cuprinde repere profetice care ilustrează istoria de la 11 septembrie până la legea duminicală, când Hristos Își curățește templul, mai întâi biserica Sa și apoi lucrătorii din ceasul al unsprezecelea. La legea duminicală, Hristos va avea un popor curățit pe care să-l prezinte lumii ca un steag ridicat, iar biserica va deveni biserica triumfătoare. Atunci, sanctuarul Său va fi fost curățit.

Am pus la locul ei simbolul lui „până când”, deși, desigur, mai este și altceva. Vom începe să readucem aceasta și cele cinci articole anterioare în perspectiva cărții lui Ioel, însă aceste deviații laterale au părut importante pentru a fi așezate la locul lor. Mărturia fiecăruia „până când” pe care l-am luat în considerare este în acord cu întrebarea „până când” la care Palmoni a răspuns în versetul paisprezece, căci sanctuarul trebuie să fie curățit de la 9/11 până la legea duminicală. Istoria aceea este istoria ploii târzii, iar istoria ploii târzii este înfățișată în cartea lui Ioel.